

Література:

1. Естетичні теорії Платона. URL: <http://estetica.etica.in.ua/estetichni-teoriyi-platona-aristotilya/>
2. Жіночі образи фронткових міст. URL: <https://armyinform.com.ua/2023/01/10/zhinochi-obrazy-frontovyh-mist-ukrayiny/>
3. Черкесова І.Г. Модернізація традиційної методики академічного рисунку засобами високих технологій (цифрова камера, 3D-сканер). Scientific «Inter Conf+», № 39 (179), November, 2023. Орлеан, Франція. С. 194-200.
4. Чому великі живописці таємно використовували фото в якості натури... URL: <https://saratorv.bezformata.com/listnews/zhivopistci-tayno-ispolzovali-foto/92072419/>
5. Так малює неймережа міста України із жіночим обличчям. URL: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid02Xw7UxJuZ52D1UoTRyZEBipvdQzezGdXPS5hV14QoATpJqCb4LW6TUwvzKm6hQmk4l&id=100012336222696

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-390-6-61>

ІСТОРИКО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ДИСКУРС РОЗВИТКУ НАРОДНО-ІНСТРУМЕНТАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА В КНР

Чжу Сиси

*аспірантка кафедри музикознавства та культурології
Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка
м. Суми, Україна*

Актуальність обраної теми полягає в історико-культурному та теоретичному обґрунтуванні розвитку народно-інструментальної школи в контексті започаткування виконавської практики, освітньої галузі та створення національного репертуару в КНР. На початку ХХ століття музика Китаю пройшла великий шлях розвитку, без знання якого неможливо зрозуміти деякі явища, що виникають у музичній практиці ХХ століття. Народно-інструментальне мистецтво Китаю одночасно базується на власних традиціях та включає музичну практику європейського походження. Вплив європейських країн на музику Китаю – одне з проблемних, ключових теоретичних питань для сучасного дослідника китайської музики. У результаті зазначених трансформацій відбулися зміни у стилі та творчих підходах китайських композиторів, музичні твори яких відбивали не лише традиції національної музики, а й принципи західної музичної теорії та композиторської техніки. У зв'язку з цим, набуло актуальності питання

про ментальні, національні та міжкультурні характеристики народно-інструментальної музики Китаю, визначення яких уможливило створити наукове підґрунтя для визначення феномену становлення та розвитку народно-інструментального мистецтва в КНР.

Мета роботи полягає у висвітленні історико-культурних передумов розвитку народно-інструментальної школи та її складових компонентів, таких як виконавство, освіта та національний репертуар.

Аналіз історичного розвитку китайської музичної культури дозволив констатувати про поступове зростання видів мистецтва, зміцнення матеріальної бази, заснування сфери освіти та популяризації музики, підвищення якості підготовки виконавців як у Китаї, так і за рахунок навчання китайських музикантів за його межами. Революційні зміни, що відбулися в Китаї на початку ХХ століття, призвели до важливих трансформацій культурного коду, в якому з'явилися раніше неможливі компоненти [5, с. 18]. Європейський вплив на розвиток культурного буття Китаю був спрямований і на музичне мистецтво, частиною якого стало народно-інструментальне виконавство у всіх його провахах.

Перші історичні документальні свідчення про інструментальну музику відносимо до VI–XI століть (перший період), який характеризується створенням перших ритуальних оркестрів, що включали народні інструменти. XII–XIII століття (другий період) – визначається інтенсивним розвитком жанру драми з інструментальним супроводом. XV–XVI століття (третій період) визначається зародженням жанру куньцзю, куньшаньської п'єси та водночас пекінської опери за участю народно-інструментальних оркестрів. XVII–XIX століття (четвертий період) – набуває популярності низка регіональних вокальних та інструментальних жанрів (яньге, хуагу, дагу, ціньшу) та ін. ХХ – початок ХХІ століття (п'ятий період) – закладено основи народної та професійної музики; сформовано основні групи жанрів (вокальні, інструментальні, змішані, синтетичні); створено традицію аматорського та професійного виконавства музики на різних інструментах [1, с. 144].

У роботі запропоновано класифікацію основних напрямів народно-інструментального виконавства за рівнем виконавської майстерності, виконавським складом та формою, а саме: самодіяльне (аматорське) музикування; професійне виконавство; академічна та популярна виконавська практика; профспілкова музична творчість; синкретичні форми інструментального музикування.

Аналіз історико-культурного розвитку системи інструментальної освіти в КНР свідчить про незначний досвід підготовки фахівців у галузі інструментальної підготовки, який розпочато у середині ХХ століття, що триває до сьогодні. Однак, важливою складовою еволюційних процесів в галузі культури і мистецтва КНР – це загальний потужний культурно-політичний чинник, спрямований на збільшення закладів музичної освіти усіх рівнів, обґрунтоване поєднання спеціалізованої

освітньої системи школа/коледж/консерваторія, яка орієнтована на системний підхід у процесі підготовки музикантів та передбачає розвиток національної культури серед молоді засобами вивчення етнічної музики та стародавніх китайських народних інструментів.

Історичний екскурс китайської інструментальної школи дозволив констатувати про поступову появу різних виконавських практик, популяризацію музики, зародження принципів музикування. Вплив західної культури на розвиток китайського мистецького простору створили підґрунтя для визначення неспецифічних музично-інструментальних явищ, які набули нових образних та національних характеристик [3, с. 15].

Ід час дослідження приділено увагу дослідженню еволюції розвитку народно-інструментальної школи в контексті її складових компонентів – виконавства, освіти та національного репертуару, а саме: проаналізовано еволюцію інструментального виконавства шляхом визначення етапів розвитку інструментально-виконавської практики та формування мережі закладів початкової, середньої та вищої спеціалізованої освіти. Висвітлено низку уточнень та узагальнень основних відомостей, пов'язаних з історією виникнення перших класів з вивчення інструментальної музики в Китаї, а також появою та розповсюдженням сучасних інструментальних практик середини ХХ століття. У роботі вперше зроблено спробу проаналізувати процеси взаємодії західних та східних традицій у руслі інструментального мистецтва. Встановлено, що окреслені традиції відбиваються на жанрово-стильових особливостях сучасної інструментальної музики [4, с. 150]. Запропоновано класифікацію основних напрямів народно-інструментального виконавства за рівнем виконавської майстерності, виконавським складом та формою, а саме: самодіяльне (аматорське) музикування; професійне виконавство; академічна та популярна виконавська практика; профспілкова музична творчість; синкретичні форми інструментального музикування. Крім освітніх установ, у країні сформована та активно розвивається система побутування музичного мистецтва, компоненти якої поєднують усі види сучасної музичної культури. У сучасній китайській інструментальній музиці стильові ознаки музики обумовлені поєднанням китайських музичних традицій та західних впливів. Визначено три основні вектори розвитку інструментальної школи: європеїзація китайської музики; збереження етнічних музичних традицій; синтез східних та західних музичних практик [2, с. 5].

Проведене дослідження не вичерпує всіх аспектів проблеми еволюції народно-інструментальної школи в Китаї й засвідчує необхідність її подальшого розроблення за такими перспективними напрямками, як вивчення особливостей виконавської техніки на народних інструментах та становлення композиторської школи в контексті міжкультурних традицій.

Література:

1. Ву Гуолінг. Національна виконавська інтонація в камерно-вокальних творах французьких композиторів ХІХ сторіччя. Гуманітарні науки: історія, соціологія, політологія, психологія, мистецтвознавство, 2008. №.2. С. 143-152.
2. Ле Ван Тоан. Жанр Куанхо: традиції та сучасність: автореф. дис... канд. мист.: 17.00.03. Київ, 1998. 21 с.
3. Ма Вей. Концепція форми в музиці Китаю і Європи: аспекти композиції та виконавства: автореф. дис... канд. мист.: 17.00.03. Одеса, 2004. 21 с.
4. Суббота О. В. Особливості моторно-інтонаційної природи музики. Музичне мистецтво і культура. Науковий вісник Одеської державної консерваторії ім. А. В. Нежданової. Одеса. 2001. 2. 145-151.
5. Ян Мінькан. Народні пісні і танці в Китаї. Пекин: «Народна музика». 1996. 323 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-390-6-62>

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ДВИГУН ІННОВАЦІЙ У МИСТЕЦТВІ ТА ДИЗАЙНІ УКРАЇНИ

Шатова О. В.

старший викладач кафедри технологічної освіти

Харламенко В. Б.

кандидат педагогічних наук, доцент,

завідувач кафедри технологічної освіти

*Український державний університет імені Михайла Драгоманова
м. Київ, Україна*

У світі, що проживає нову епоху технологічного прогресу, інновації у мистецтві та дизайні є катализаторами трансформації сучасного суспільства, заснованого на інтеграції передових технологій. Суспільство 5.0 відкриває нові широкі можливості для творчості та самовираження. Ця епоха ознаменована синергією різноманітних технологій, таких як штучний інтелект, віртуальна реальність та Інтернет речей, які надихають художників та дизайнерів на створення вражаючих творінь. Мистецтво та дизайн, на сьогодні, не обмежуються лише фізичним простором, але й перетинають межі цифрового світу, дозволяючи створювати неймовірні враження. У цьому контексті виробничі процеси та соціальна інфраструктура теж зазнають значних змін. Мистецтво та дизайн стають не лише способом самовираження, але й елементами інноваційного розвитку економіки. Виробничі